

Bob Bedard:

**EVANGÉLIZÁCIÓ: KIHÍVÁS
A KATOLIKUS EGYHÁZ SZÁMÁRA**

1987.

A könyvet mindennemű kiadói, megjelenési és
fordítói információk nélkül találtam. Változtatás nélkül adom tovább.
Gyuris Gellért – bubu@ujevangelizacio.hu

1. Fejezet

Irgalmas Atyánk elküldte isteni Fiát, Jézust a földre, hogy elvégezze a megváltás művét. Nélküle hiába is küzdenénk a győzelemért. A mindenható Atya kimondhatatlanul vágyakozik arra, hogy megossza életét velünk, bár öröktől fogva tökéletes egységben él a Fiúval és a Szentlélekkel és semmilyen szükségben nem szenved. Jézus lehetővé tette számunkra, hogy most és mindörökké az isteni közösség tagjaiként élhessünk.

Ez az Örömhír! És nincs ehhez fogható. Az üdvösség, melyet az Úr Jézus szerzett minden egyes embernek – férfinak, nőnek és gyermeknek – aki valaha is élt, elérhető. Nem lehet kiérdemelni, hanem tisztán ajándékba kapjuk, Csak el kell fogadnunk.

Ha gyermekkorunkban megkeresztelnek minket, a szüleink választják a mi nevünkben az üdvösségnek ezt az ajándékát. Mikor felnövekszünk, – korban, bölcsességben az Úr előtt –, akkor ezt a döntést nekünk is jóvá kell hagyni, meg kell erősíteni.

Mielőtt dönthetnék arról, hogy Jézust választom életem Urának és Mesterének, és hogy követni akarom Őt az Atya házába, kell hogy számomra hirdessék az evangéliumot, az Örömhírt, Ahogy Szent Pál írja:

„De hogyan is hívhatják segítségül azt, akiben nem hisznek?
S hogy higgyenek abban, akiről nem hallottak?” (Róm 10,14).

Az üdvösség Örömhíre hirdetésének feladatát Jézus az Atya terve szerint az egyházra bízta. Tulajdonképpen az egyháznak ez az első számú megbízatása az Úrtól. Elsődleges fontosságú minden egyéb között. Valamennyi jócselekedetet, amit teszünk, – és van elég – alá kell rendelni az egyház legfőbb működésének.

Nekünk az igazság szerint kell szerveződnünk. Dolgoznunk kell a békéért, küzdeni az életért. El kell érnünk és szolgálnunk kell a szükségben szenvedőket – az éhezőket, a magányosokat, az elidegenedetteket, a betegeket, a bebörtönzötteket, az elhagyottakat, a kétségbeesetteket és a szenvedélyek rabjait. A lista hosszú. Mégis – bár mindezen szolgálatokra szólít minket az Úr – egyetlen szolgálat áll az első helyen, minden más fölött: az **evangelizáció!**

A Szentatya II. János Pál pápa újra és újra világosan ki nyilvánítja ezt. Mexikóban, Pueblában, amikor találkozott a Latin-Amerika-i egyház vezetőivel 1980-ban nagyon világosan megfogalmazta ezt beszédében. Kifejezte elismerését mindazon erőfeszítések miatt, melyeket a szociális reformok ügyében kifejtettek és buzdította őket, hogy folytassák a munkát. De emlékeztette őket elsőrangú kötelességükre: biztosnak kell lenni abban, hogy az egyház minden más fölé helyezi az evangelizáció munkáját.

Ezzel csupán – elődjéhez VI. Pál pápához hasonlóan - újra hangsúlyozta az egyház elsődleges feladatát. VI. Pál pápa életének vége felé írt egy enciklikát az evangelizációról. Az **Evangélii Nuntiandi** címen ismert nyilatkozatról mondta, hogy úgy érzi ez volt életének legjobb munkája. Jobban szerette és jobban lelkesedett érte mint bármely másért, amit valaha is írt, Üzenetének világos kivonata ez volt: az egyház legfőbb küldetése az evangelizálás.

Természetesen mindkét pápa nem tett mást, csak hűséges maradt ahhoz a megbízatásához, amit maga az alapító Jézus Krisztus, Isten Fia, az Üdvözítő adott nekik.

Efelől nem lehetnek kétségeink: az egyház legfőbb prioritása kell, hogy legyen az evangelizációs szolgálat. És ez a küldetés mindannyiunknak szól, nem csupán az egyház püspökeinek és papjainak.

És mégis mindezek mellett meggyőződésem, hogy nem teszünk túl sokat ezért.

Számos jócselekedetet végzünk és tudom, hogy az Úr örül ezeknek. De mi nem sokat evangélizálunk.

Azt hiszem elfelejtettük, hogyan kell azt tenni. A hatékony evangélizálás egyszerű technikája lesüllyedt valahová az egyház tudatalattijába és ott pihen mély álomban.

2. Fejezet

Talán jó lenne, ha először meghatároznánk az evangélizációt. Az evangélium olyan valami, amit személyes döntésünk révén követünk. Nem azért van, hogy csupán hallgassuk és megcsodáljuk. Nem olyan valami, amit elsősorban tanulmányozni kell, vagy hogy beszéljünk róla. Többet kell tennem, mint gondolkodni róla. Az evangélium felhívására egy messzehangzó „igen”-nel kell válaszolnom. Meg kell ragadnom teljes valómmal.

Mikor úgy döntök, hogy elfogadom az Úrnak az életre szóló hívását, tisztában kell lennem azzal, hogy mit választok. Ez magában foglalja, hogy Jézust teszem meg életem Urává és ezáltal személyes kapcsolatra lépek vele. Egyre mélyebben és bensőségesebben ismerem meg Őt.

Így tehát az evangélizáció egy olyan folyamat, melyben az ember meghallja az evangéliumot, teljesen magához ragadja (befogadja), Jézust választja élete Urának, amely maga után von egy élő bensőséges és folyamatos kapcsolatot vele. Sok csodálatos szolgálatot végzünk az Úrért, de az előbbiekből csak keveset.

VI. Pál pápa egyetértett volna az ilyenfajta meghatározással. Az említett enciklikában szólt az Úrhoz való „**gyökeres megtérés**”-ről, melyet az evangélium megkíván. (EN 10.) Szólt az „értelem és a szív teljes átalakulásáról”, amely szükségszerűen együtt jár az evangélizációval.

II. János Pál pápa ugyanezt hangoztatja: „Az evangélizáció hív az örömhír céltudatos elfogadására” (Puebla; Mexikó 1980). Ugyanezt akarja mondani, amikor hozzáteszi: „Isten cselekedetei megkívánják, hogy válaszoljunk” (u.o.).

VI. Pál és II. János Pál pápa tökéletesen megértették mi az evangélizáció lényege és ezt világos következetességgel tanították. Mi azonban mégsem követjük tanításukat. Nem evangélizálunk igazán. Ez nem szabad, hogy letörjön minket. Mint egyház, mi katolikusok sok mindent teszünk, ami jó. Jó tanítók és jó szolgák vagyunk. Szépen ünnepeljük az Úr titkait. De az evangélizálás nem erős oldalunk. Néhány ragyogó, fényes kivételtől eltekintve, egyszerűen azt sem tudjuk hogyan tegyük azt.

Prédikációink nagyrészt a Szentírás magyarázatából és tanításából állnak. Különböző információkat adunk. Értelmezzük, elmélkedünk, megtárgyalunk valamit és javasoljuk a gondolkodást. Mindez jó és ajánlatos. De ritkán evangélizálunk. A szószéket arra tervezték, hogy az evangélizálás legfontosabb helye legyen. Újra el kell kezdenünk erre használni.

A tanterem éppígy hathatós eszköz lehet az evangélium hirdetésére. De ott sem evangélizálunk. Sok hasznos munka folyik iskoláinkban. Elkötelezett tanárok, előljárók, gondnokok, megbízottak és mások jó hatással vannak gyermekeinkre és fiataljainkra. De sajnos fiataljaink közül a legtöbb, aki befejezi az iskolát, nem dönt Jézus mellett, hogy követi és befogadja evangéliumának igazságát. Nincsenek evangélizálva.

Mi alapján véve – mind a szószékről, mind a tanteremben – választ adunk az embereknek olyan kérdésekre, amelyeket ők fel sem tesznek. Vagyis a szekeret fogjuk a ló elé. Ismertetést adunk a Szentírásról, az egyház tanításáról, a parancsolatokról, a szentségekről, az egyháztörténelemtől, teológiáról, a modern egyház problémáiról és még számos egyéb dologról. Ez mind szép és jó, de nem ez az evangélizálás.

Nagyjából pozitív élményben részesülnek a katolikus emberek a templomokban és az iskolákban. Csak hiányzik belőle az a teljes életet átalakító erő, mellyel az Úr felruházná azt, ha mi a szó valódi értelmében evangélizálnánk. Újból meg kell értenünk, mit jelent az evangélizáció és hogyan működik.

Minthogy valójában nem sokat evangélizáltunk, szembe kell néznünk ennek következményeivel. Az elmúlt húsz évben tanúi lehettünk annak a lehangoló ténynek, hogy sokan kivonultak templomainkból. Napról napra szembetaláljuk magunkat a legújabb statisztikai adatokkal, amelyekről mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy biztatók. Mindegyik felmérés az előzőnél kisebb létszámot jelent, a rendszeresen templomba járó katolikusokat illetően.

Nemrégiben hallottam egy püspök nyilatkozatát egyházmegyéje helyzetéről. Mint mondta, 25 évvel ezelőtt egy átlagos vasárnapon a katolikusok közül 70-80% elment a templomba. Most ez a szám közelebb áll a 15%-hoz. Lehet, hogy a statisztikai adatok rosszabbak az ő egyházmegyéjének területén mint más helyen. De mindannyian jól tudjuk miről van szó.

Mikor ennek a sajnálatos helyzetnek az okait vizsgáljuk – félek, hogy hajlamosak vagyunk földrajzi, demográfiai, szociológiai, pszichológiai és ezekhez hasonló tényezőkre hagyatkozni. Zavarban vagyunk, hibáztatjuk a kor szellemét és abban reménykedünk, hogy a magatartástudományok (behaviorizmus), vagy valami új teológiai meglátás majd kihúzhat minket a pácából.

Én egy sokkal alapvetőbb magyarázatot javasolnék. Nagyon sokan azért távolodtak el attól, amit úgy nevezünk: „a hit gyakorlása”, mert sohasem részesültek megfelelő és teljes evangélizálásban.

Minthogy nem evangélizálunk, egy hamis optimizmus bénít meg minket. Valahogy meg vagyunk győződve arról, hogy az egyház akkor virágzik fel, ha rá tudjuk venni az embereket hogy elmenjenek a vasárnapi szentmisére, vagy ha a rendszeres áldozók hosszú sorait láthatjuk, ha minden gyermeket megkeresztelünk és megbérmálunk, ha kiterjedt katolikus iskolarendszert létesítünk és ha plébániáinkat állandóan sürgő-forgó tevékenykedésre készítjük.

Ez hamis optimizmus. És ez bénít le minket. Ez gátol meg abban, hogy megküzdjünk a valódi problémával. Eltávolít attól, hogy feltegyük a szerintem igazán életbevágó kérdést: valóban evangélizálunk mi? Meg vagyok győződve, hogy a válasz „nem”, és ez arra buzdítana és készítené minket, hogy szembenézzünk a kérdéssel és tegyünk valamit.

Remélem, hogy nem tűnök túl kritikusnak. Nem ez a szándékom. Lényem legmélyebb gyökeréig katolikus vagyok. Hiszem, hogy a katolikus egyház minden kor egyháza és történelmileg magához Jézushoz, a mi áldott Megváltónkhoz kapcsolódik. Hiszem, hogy ez a legtökéletesebb kifejeződése annak, amit az Úr kíván népétől és leghűségesebb az Atya tervéhez, ami Krisztus Teste a földön. Mélységesen tisztelem nem katolikus testvéreimet és bízom benne, hogy egy napon az Úr egyé tesz minket. Valójában hiszem, hogy Ő már most hatásosan elkezdte ezt. Tudom, hogy a katolikus egyház messze van a tökéletestől és még számos megújulás és megtisztulás előtt áll, mielőtt létrejönne a teljes egység népében, úgy ahogyan azt az Úr elgondolta.

De szeretem az egyházat. Alvó óriásnak nevezem. Egyszer újra rá fogunk jönni, mit jelent evangélizálni és vállalni fogjuk ennek a szolgálatnak széles körű megújítását. Látom az egyházat feléledni, robbanásszerűen életre kelni; annyira, hogy a Szentlélek ereje által és dinamikus jelenlétével felrázza a világot és a nemzeteket.

3. Fejezet

Ne késlekedjünk tovább, térjünk át a gyakorlati dolgokra. A dinamika nagyon egyszerű. Három lépésben közelíthetjük meg.

Az első lépés az **evangélium hirdetése**. Ezt végzi az evangélizáció szolgája, legyen az férfi (vagy nő), pap, egyházi vagy laikus személy. Az igehirdetés oly módon történik, hogy megfelelő reagálást váltson ki. Tisztázni kell, hogy Isten meghívása az életre, egy olyan dolog, amit tökéletesen be kell fogadni. Jézus az, akit Úrnak kell választani. Az evangélizált személynek tisztában kell lenni azzal, hogy arra kapott meghívást, hogy teljesen adja át életét az Úrnak.

A második lépés a válaszadás. A hallgatónak egy **tudatos döntést** kell hoznia, hogy sorsát Jézushoz köti és a bűnbánat helyes lelkületével teljesen elfogadja az Úrnak az ő életéről alkotott tervét. Jézus Krisztust választja Urának.

A harmadik lépés **Isten közvetlen működése**. Az Úr oly módon mozdítja ki az illetőt önmagából, hogy ő (aki választott a hívásra) felismeri azt.

Kérem jegyezzék meg, hogy míg az első és második lépés emberi alapon, **általunk** történik, addig a harmadik lépés Istentől jön. Olyan valami, amit Isten tesz. Más szóval: az evangélizáció egy olyan dolog, amit mi kezdünk el, de Isten fejez be. Ha úgy hirdetjük az evangéliumot, ahogy kötelességünk és ha a megfelelő válasz létrejött, Ő hatalommal ruház fel, (Ő adja meg az erőt).

Ha valakit megérint Isten keze, ha új módon érzi meg Isten jelenlétét és hatalmát, szükségszerűen és alapvetően átalakul. Ha megtapasztalta az Urat, most olyannak ismeri meg, ahogy azelőtt soha. Evangélizálva lett. Ilyen egyszerű az egész.

Úgy gondolom, a legtöbb ember nehezen hiszi el: ez minden, ami a hatékony evangélizációhoz kell. Ilyesmit mondhatnak: „Ez nem lehet ilyen egyszerű. Valami több kell még hozzá.” Miért gondoljuk, hogy komplikálnak kell lennie? Az evangélium hívása nagyon is egyenes. A komplikációk belőlünk jönnek.

Másoknak azzal a fogalommal van nehézségük, hogy Isten maga lép közbe kézzelfogható módon. Be kell vallanom őszintén, hogy nekem is ez volt a problémám egészen addig, amíg magam meg nem tapasztaltam az Úr erejét.

Anélkül, hogy támadó vagy tisztetlen kívánnék lenni, a kételkedőknek a következőt válaszolom: „Ne vesd el!” „Próbáld meg! Működik!” Hogy honnan tudom? Láttam. Újra és újra.

Amikor „felfedeztem” az evangélizáció minden komplikációtól mentes dinamikáját, annyira egyszerűnek tűnt, hogy csodálkoztam magamon: miért utasítottam el azelőtt.

A Szentírás meglepően világos ebben a kérdésben. Az Úr ezt mondja Jeremiás próféta által: „Ha **kerestek**, megtaláltok; föltéve, hogy szívetek mélyéből kerestek, megengedem majd, hogy **megtaláljatok**” (Jer 29,13). Ha valaki kinyújtja kezét az Úr felé, az Úr beköltözik hozzá. Nem rejtőzik el.

Kedvenc zsoltárom a 37. írója mondja: „Ajánld utadat az Úrnak. Remélj benne, **Ő irányít** majd” (Zsolt 37,5). Ismételten olvasható tehát: Isten cselekedete kézzelfoghatóvá válik, ha életre szóló hívására teljes értékű választ kap.

János, a szeretett tanítvány írja: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten Fiává legyen” (Jn 1,12).

A Jelenések könyve magát Jézust idézi: „Nézd, az ajtóban állok és **zörgetek**. Aki meghallja szavamat és **kinyitja** az ajtót, ahhoz bemegyek és velem étkezem, ő meg velem” (Jel 3,20).

Talán Jakab írja valamennyi közül a legegyszerűbben. „Közeledjete Istenhez és ő is közeledni fog hozzátok” (Jak 4,8).

A dinamika úgy tűnik nemcsak világos, de következetes is. Ha valaki az Úr hívását meghallja, hogy közeledjen hozzá, határozottan válaszol rá; félreérthetetlenül megtapasztalja az Úr hatalmát és jelenlétét. Ez a folyamat a valódi evangélizálás lényege.

Hadd fordítsam le a saját szavaimra. Isten – az Atya – figyelemre méltó kezdeményezést tett értünk. Megteremtett minket, életet lehelt belénk. Meghívott, hogy saját életét megossza velünk, hogy vele lakjunk mindörökké, mint az Ő házanépe. Elküldte isteni Fiát – Jézust – a földre, hogy egy legyen közülünk most és mindörökké és megváltó halála révén Jézus lehetővé tette számunkra az örök életet. Elérhetővé tette a Szentlelket, hogy ellásson minket minden hatalommal és erőforrással, amire szükségünk van, hogy ténylegesen válaszolni tudjunk az életre szóló meghívására. És Lelke által folyamatosan buzdít, hogy „igent” mondjunk arra, hogy Jézus tanítványaivá válunk. Mindez bevezetőnek igen sok.

És most rajtunk a sor. A meghívás a tanítványságra, az Isten királyságában való tagságra, Jézustól jön hozzánk. Meghívása, hogy „Jöjj és kövess engem”, minden idők minden emberéhez szól. Arra hív, hogy az Úr számára tökéletesen elérhetővé tegyük magunkat. De ez a mi választásunkon múlik. Szabadon elfogadhatjuk vagy elutasíthatjuk a meghívást. Ez egy döntésre való felszólítás. A keresztségkor átadtak minket az Úrnak. Ezt mindegyikünknek meg kell erősítenie. És ha ezt eddig még tudatosan nem tettük meg, hát itt a legjobb alkalom, most azonnal.

Ha egyszer meghoztuk tudatos, megfontolt döntésünket – hogy magunkat Jézus uralma alá helyezzük – Isten megkezdi az Ő szuverén működését. Az Atya – Szentlelke által – megkezdi, hogy belülről kimozdítson minket és átalakítson. Bevezet minket az autentikus lelki birodalomba, vagy vallási megtapasztalásba. Evangélizáltak lettünk.

Válaszunk nyitja meg életünk ajtaját az Úrnak, és ez szabaddá teszi Őt, hogy akarata szerint bánjon velünk, kimozdítson bensőnkéből és átalakítson minket. De hogyan fogjunk hozzá?

4. Fejezet

Azt hiszem, nem mindig értettem meg úgy az evangélizáció módját, mint most. Jelenleg nem vagyok túlságosan elfoglalt; papi szolgálatom legnagyobb részében tanárként működtem egy katolikus gimnáziumban és a hétvégeken kiegészítő voltam különböző plébániákon. Ennek az időszaknak a legnagyobb részében meglehetősen szabályszerű volt a hozzáállásom; olyan mint általában minden katolikus hozzáállása az evangélizációhoz. Hittanóráimon és a szószéken magyaráztam, információkat nyújtottam, szónoki kérdéseket tettem fel, amelyekkel elgondolkodtattam az embereket. Legjobb esetben is mérsékelt sikernek mondható mindez. Tudom, hogy tanítványaim elkeserítően nagy része abbahagyta a templomba járást, rögtön a középiskola után. Természetesen soha nem evangélizálták őket igazán.

Akárhogy is volt, 1975-ben egy Szentlélek-szemináriumon való tapasztalatommal megváltozott a szemléletmódom. Arra kértem az Urat, segítsen nekem, hogy méginkább az imádság embere legyek és bíztam abban, hogy meg fog hallgatni. Semmi különösét nem kértem csak egy kis segítséget, hogy jobban tudjak imádkozni. Mások is imádkoztak velem együtt, hogy Isten adja meg, amit kérek. És megtörtént. Meglehetősen gyorsan, valódi éhséget kezdtem érezni az imára és előfordult, hogy egyszerűen nem tudtam kivárni, míg eljött a mindennapi csendes időszak az Úrral. Számomra ez volt a legdrámaibb válasz az imára.

Kezdtém megérteni azt a valamit, amit úgy hívok, hogy az Úr saját dinamikája..., az a dinamika, ami a valódi evangélizáció magva. Mikor Istennek egy speciális hívására egy speciális feleletet adok, akkor Ő rendszerint nagyon speciális módon válaszol. Van hozzá

hatalma, hogy kimozdítson bensőmből, hogy átalakítson, megvilágosítson és irányítson, feltéve ha engedem. Az Úr mindannyiunkat egészen világosan és sajtáságosan hív az imádságra. Az én válaszom erre a hívásra éppoly sajtáságos (konkrét) és teljesen őszinte volt. És az Ő működése bensőmben hasonló módon félreérthetetlen.

Számomra ez felfedezés volt. Lehet, hogy mások ennek már tudatában voltak, de be kell vallanom, hogy nekem ez elkerülte a figyelmemet, egészen kimaradt a látókörömből. Azelőtt is biztosan megtapasztaltam Isten működését az életemben, de nem hiszem, hogy valóban megértettem ami történt. Most úgy éreztem, hogy megértettem.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy eljussak arra a következtetésre, hogy a szolgálatról való felfogásomon változtatni kell. Meg voltam győződve arról, hogyha az Úr hívását olyan világosan közvetíteném tanítványaimnak és a templom padjaiban ülő embereknek, mint válaszra váró felszólítást, akkor az emberek sokkal könnyebben megtapasztalhatnák Isten erejét életükben, úgy, hogy képesek lennének megváltoztatni azt, előbb hitük lenne, és meghitt kapcsolatba kerülnének magával az Úrral. Megtapasztalhatnák az Urat ugyanúgy, ahogy velem történt. Hacsak egyszerűen kinyújtják kezüket Isten felé, mint ahogy Ő nyúl szüntelenül felénk, az Úr gyökeresen megváltoztatná őket. Ha az emberek egyszerűen megtennék a kötelességüket, Isten elvégezné a többi.

Ilyenformán a hozzáállásom megváltozott. Az iskolában minden osztályban és a templomban minden szentbeszédben az emberek elé tártam azt a gondolatot, hogy Isten törődni akar velük és meg is tenné, ha megmozdulnának feléje és engednék, hogy Ő cselekedjen a maga módján. És ez nyersen kimondva – hatott. Saját két szememmel láttam az Úr dinamikáját működni. Láttam embereket megváltozni, láttam őket megelevenedni a hitben, láttam az Urat működni bennük.

Olyan világos, olyan hatalmas és mégis olyan egyszerű volt az egész, hogy meggyőződtem arról, hogy mint egyház is ilyen módon kell hogy szolgáljunk. Eddig még senki sem tudott erről lebeszélni.

5. Fejezet

Iskolai munkámnak évekig része volt a 13 lépcsős hitoktatási program. Szokásom szerint a programot kb. évente átalakítottam, próbálkozva a legkülönbélebb megközelítésekkel, amikről csak olvastam és közben reménykedtem, hogy hátha találok valamit, ami megragadja a tanulók érdeklődését. „Felfedezésem” idején a „Modern egyház problémái” című anyag volt kijelölve számomra. Ez egy felmérés volt, témák széles skáláját fogta össze, felölelve minden ellentmondást, ami abban az időben folyt az egyházon belül. A hallgatók mérsékelt és udvarias érdeklődést tanúsítottak.

Akkor, 1975-ben elhatároztam, hogy beindítok valamit, amiről már hittem, hogy ez az Úr saját programja és stratégiája, hogy így lehetőséget adjak neki megtenni azt, amire én valójában soha nem voltam képes: megváltoztatni az emberek szívét.

Hallgatóimat elkezdtem szembesíteni az evangélium igazi kihívásával, hogy lépjenek előre és adják át életüket az Úrnak. Ez bizonyára új dolog volt. Azelőtt az volt a módszerem, hogy elhintem az Úr üzenetét, abban a reményben, hogy a diákok talán majd elfogadnak belőle valamennyit. Most arra hívtam őket, hogy találkozzanak az Úrral az Ő feltételei szerint – teljes önátadással.

A fiatalok, akikkel foglalkoztam 18 évesek voltak. Legtöbbjük kezdettől fogva katolikus iskolában tanult. Ennek ellenére az egyház tanításának megértése döbbenetesen hiányos és pontatlan volt bennük. Nem azért, mert nem jól tanították őket. Inkább egyszerűen azért, mert olyan kérdésekre kaptak választ, amelyeket soha fel sem tettek és így természetesen a válaszáadásra sem emlékezhetek. A szekeret fogták a ló elé.

Mindenesetre életüknek ezen a pontján legtöbbjük teljesen bizonytalan volt afelől, hogy miben is hisz. Úgy éreztem, hogy olyan nagyfokú bennük a bizonytalanság, hogy 18 éves korukra azon tűnődtek, vajon Isten egyáltalán létezik-e. Néhányan bizonyosak voltak létében. Mások látszólag éppígy biztosak voltak abban, hogy nincs vagy egyszerűen nem érdekelte őket a kérdés. De a legtöbbje valahol a kettő között volt, bizonytalanság volt bennük Isten valóságos létezése felől. Sokat hallottak róla, de valójában soha nem találkoztak Vele. Tanulmányaik során és a plébániájukon Isten általában definícióként szerepelt, Jézus pedig mint egy történelmi személy. Remélték, hogy valóban létező valaki, de az elképzelésnek nem volt elég gyakorlati bizonyítéka ahhoz, hogy megalapozott legyen.

Azzal kezdtem, hogy biztosítottam őket arról, álláspontjuk teljesen érthető. Azonban az Úr nagyon vágyakozik arra, hogy meggyőzze őket valóságáról. Elmagyaráztam nekik, Isten fárasztónak találja, hogy csak kívülálló néző legyen életükben. Ő nagyon szeretne résztvevő lenni. Ez után példákat hoztam olyan emberi szituációkról, amelyeknél tanúja lehettem az Ő beavatkozásának. Ekkorra már tucatnyi történetem volt és valamennyi hiteles. Azt javasoltam nekik, adjanak az Úrnak egy lehetőséget, hogy felfedje magát előttük. Újra és újra idéztem nekik az Úr szavait, melyeket Jeremiás prófétánál olvasunk: „Ha kerestek, megtaláltok, föltéve, hogy szívetek mélyéből kerestek” (Jer 29,13). Más szavakkal így fogalmazható ez meg: „Uram, azt hallom, hogy Te valóságos személy vagy, hogy szeretsz engem és hogy életem részévé akarsz válni. De én mindezekben nem vagyok biztos. Ha tényleg vagy, mutasd meg nekem magad valahogyan. Mert, ha valóban létezel és tényleg törődsz velem, ez nagy változást jelent az életemben és ezt meg kell, hogy ismerjem”.

Az iskolai tanítás egyik nagy vigasztalása az, hogy időnként a tanulók odafigyelnek arra, amit a tanárunk mond. És nemcsak meghallgatják, de néhányan meg is teszik azt, amit a tanár javasol. „13 lépcsős” tanítványaim közül páran keresni kezdték az Urat, elkezdték mondani neki: „Uram, ha tényleg vagy, mutasd meg magad nekem.” És így is történt. Isten megmutatta magát nekik. Hogyan folytatódott mindez? Elkezdtek evangélizálni.

Szilárd meggyőződése, hogyha az Úr egy 18 éves fiatalember életét meg tudja érinteni, akkor bárkivel megteheti ugyanezt. Egy átlagos fiatal – 18 éves korban – hihetetlen nyomást szenved a világtól, az alkalmazkodás kényszerét éppúgy, mint a „sikerét”. Hivatásbeli és továbbtanulási döntéseket kell hoznia, nem beszélve azokról a morális kérdésekről, amelyek ekkor válnak erősebbé és sürgetőbbé. A kapcsolatok bizonytalanok és érzékenyek, ugyanakkor nagyon lényegesek. Enyhén szólva egy 18 évesnek rengeteg dolog forog az agyában. Ráadásul most a legjobb a fizikuma, legalábbis feltehetően. Bizonyos értelemben véve az egész világ szinte életének küszöbén áll.

Ha az Úr egy ilyen rokonszenves, elfoglalt és bonyolult lélekbe be tud törni, akkor úgy hiszem megteheti ugyanezt bárkinek az életében.

A nyilvánvaló érdeklődésen túl, amit sok fiatal tanúsított az iskolában, az első jel, amit észrevettem, hogy valami érdekes dolog történik, az egyik fiatallal való beszélgetés kapcsán jött. Megkért, hogy szeretne velem beszélgetni. Mivel a tanácsadó testület elismert és régi tagja voltam, ebben a kérdésben nem volt semmi szokatlan.

Azzal kezdte, hogy nővérének egy problémájáról beszélt; egy kapcsolatról, mely meglehetősen rendezetlennek látszott elbeszélése alapján. A fiú nagyon aggodott testvééréért, amint mondta. Megpróbált beszélni vele erről, de azt a választ kapta, hogy törődjön a saját dolgával. Beszélt a másik érintett félel is, de eredménytelenül. Közel volt hozzá, hogy „kiüssék”, ahogy ő fogalmazta – fáradozásáért. Aztán – mondta ő – imádkozni kezdett a dologért. Még nem volt semmi látható jele az Úr közbelépésének, de már volt egy biztos érzése, hogy az Úr hamarosan tenni fog valamit.

Én pedig majdnem leestem a székről. „Jóságos ég! Ez a fiú az én nyelvemen beszél” – gondoltam. Nem ismertem őt olyan jól, de rendes fickónak látszott. Azonban mégis váratlanul ért, amit hallottam. Visszanyerve lélekjelenlétemet, megjegyeztem, hogy úgy

látszik, elég élő a hite. Csodálatraméltó szerénységgel és szégyenlős mosollyal beismerte, hogy ez igaz. Aztán megkérdeztem tőle, hogy mióta van ilyen hite. Válasza megerősített mindabban, amit éreztem, hogy az Úr az evangelizációról tanított nekem. „Nem rég atyám” – felelte – „a 11. osztályban feladtam már az egészet. Úgy döntöttem, hogy a vallás csak egy mitológia, egy halom szemét. Elhagytam az imádkozást, a templomba járást, szóval az egészet. Aztán hallottam önt beszélni az osztályban az év elején arról, hogyha nem vagyunk biztosak Isten létezésében, adjunk neki egy lehetőséget, hogy bebizonyítsa létét és hogy törődik velünk. Így minden este lefekvés előtt elkezdtem mondani neki: „Uram, ha valóban létezel, mutasd meg nekem magadat! – nem sokkal ezután megmutatta. Most már tudom.”

Hát így volt. Az Úr a szemem láttára adott bizonyosságot arról, hogy a jó vágányon haladok, és hogy amit az Ő „dinamikájának” nevezek, az éppen ez. Éreztem, hogy így tette számomra világossá, hogy folytassam tovább is ezen a módon az evangelizálást és Ő a szívek megérintésével fogja ezt viszonzni. Így folytattam munkámat iskolán belül és kívül egyaránt és a bizonyítékok egyre halmozódtak.

Ez a fiatal csak az első volt az emberek hosszú sorában, akik megnyitották szívüket az Úrnak és tanúságot tehetek arról, hogy Isten működik életükben.

De a legdrámaibb dolog amit az Úr ezen a módon tett, évek múlva történt az egyik fiatal lány életében.

Nagyon okos, kellemes megjelenésű lány volt, lelkes résztvevője „Kanada történelme” című óráimnak, de a vallástan órákon nagyon csendes volt. Egy nap megkérdezte, hogy beszélhetne-e velem. Nem vesztegette az időt, rögtön a lényeggel kezdte: „Tudja atya, kíváncsivá tett engem. Még sohasem hallottam senkit úgy beszélni, mint atyát a vallástan órákon. Valóban hiszi is, amit mond?” És felsorolta azokat a dolgokat, amiket Isten működéséről mondtam. Mikor azt válaszoltam, hogy igen, én valóban hiszem ezeket, így szólt: „Gondoltam, hogy ezt fogja mondani. Látszik, hogy mélyen meg van győződve a hitéről. Nos, én tisztetem az atya hitét, de ami engem illet, én egyáltalán nem hiszek Istenben” aztán elmondta, hogy miért.

Hihetetlenül viharos kamaszkora volt és csak szülei türelmes hűségének köszönhette, hogy egyáltalán túlélte. Azt mondta: „Tudja, nem tartom lehetségesnek, hogy van olyan Isten, akiről feltételezhető, hogy jó és mégis megengedi, hogy egy fiatal lány olyan poklokat járjon végig, mint amiket én végigjártam.” Természetesen meg tudtam érteni és együttéreztem az ő helyzetével. Valójában nincsen megfelelő oka annak, hogy ne higgyünk Istenben, de az egyik, aminek még leginkább értelme van, éppen az amiről a lány beszélt.

Megmagyaráztam neki, hogy bár ő nem hisz Istenben, Isten mégis hisz őbenne és azt akarja, hogy királyságának teljesértékű tagja legyen. Továbbá azt javasoltam, hogy adjon egy lehetőséget Istennek, hogy kinyilvánítsa magát neki; szólítsa meg Őt, legalább egyetlen lépést tegyen feléje. Erre ő ezt mondta: „De hogyan szólíthatom meg, ha egyszer nem hiszem, hogy itt van?” Ezt válaszoltam: „Tételezze fel, hogy itt van, mit veszíthet ezzel?” Hosszas vita után végül beleegyezett, hogy megpróbálja.

Az iskolaév folyamán még kétszer jött el hozzám. Mindkét alkalommal láthattam, hogy teljes erejével ellenáll az Úrnak és csak intellektuális kifogásokat kívánt megtárgyalni az Ő létezéséről. Próbáltam megéreztetni vele, hogy a hithez vezető utat nem lehet ésszerű okokkal magyarázni. Isten túl nagy ahhoz, hogy beleférjen az ő fejébe és hogy Ő az emberi szívekben nyilvánítja ki magát. Mindkét alkalommal vonakodva beleegyezett, hogy folytatja az Úr keresését.

Az iskolaév befejeződött és a július hónapot a texasi S. Antonioban, egy biblikus intézetben töltöttem. Augusztus első hetében tértem haza és a postámban a számlák és körlevelek között egy rövid levelet találtam az illető lánytól. Egy része valahogy így szólt: „Köszönöm azt az időt, amit rám szánt az elmúlt évben. Gondoltam talán érdeklí, hogy mi történt velem. Tovább kerestem az Urat azon az úton, amelyre atya buzdított engem. Nos, Ő megmutatta

magát nekem. Most már tudom, hogy Ő valóság és szeret engem. Remélem, hogy még jobban megismerhetem Őt.” Az Úr tehát ismét cselekedett.

Így működik az evangélizáció. Egyszerű dinamika. A mi feladatunk pedig nem több, mint kimondani a szavakat és engedni, hogy az Úr cselekedjen. Ő az aki megérinti és átalakítja az embereket. Ez valóságos, ez hatalmas és ez örökké tartó.

Nincs mélyebb igazság annál, mint amit az Úr a szívnek mond. Valójában az értelem gyakran inkább akadályt jelent. Minél intelligensebb valaki, annál erősebb hajlamot érez arra, hogy saját magára hagyatkozzon és azt higgye, mindenre talál magyarázatot, beleértve Isten létét is. Az Urat gyakran egy tudományos fogalommal redukálja.

Akkor jöttem rá ennek a dolognak a súlyára, mikor egyszer egy volt tanítvánnyal beszélgettem. Iskolás napjaira emlékezett és felidézte a hittanóráimat is, (1975 előtt). A lélek létezésének bizonyításáról szóló előadásomat idézte. Azt mondta: „Atya mindent olyan alaposan, logikusan és meggyőzően magyarázott. Még a táblán levő diagramm is érthető volt. De tudja, mindez egy szikra változást sem hozott az életmódomban. Egyáltalán nem változtatott meg engem. Egészen addig, míg jóval később az Úr felé nem fordítottam az életemet.”

Az Úr saját cselekedetei azok, amelyek megváltoztatnak. Amíg Ő nem működik az életemben, addig nem ismerem Őt valójában, addig nehézséget jelent számomra kapcsolatba lépni vele. És mindez az evangélizáció szolgálatának teljes és tökéletes elvégzése által történik meg.

Ahogy telt az idő, a tanúságtételek szaporodni kezdtek. Listát kellett volna vezetnem róluk.

Volt egy „nagy darab” fiú a football csapat oszlopa, aki szintén megtalálta az Urat. Szülei elváltak, ő az apjával élt és hetedik osztályos kora óta nem volt templomban. Hittanóráimon az utolsó sorban ült és a széktámlán dobolt, miközben a szavaimat hallgatta. Nehéz lett volna megmondani, mire gondolt közben, de az arca meglehetősen kételkedést fejezett ki.

A szóban forgó évben a 13. osztály megszervezte saját hétvégi lelkigyakorlatát. Néhány barátja rávette, hogy jöjjön el ő is és minden meggyőződése ellenére elment.

Sohasem fogom elfelejteni a reagálását. Hétfő reggel az óráim végén hátramaradt, és mielőtt elhagytam volna a termet, megállított. Én nem voltam ott a lelkigyakorlaton, tőlem teljesen függetlenül zajlott az egész. „Atya” – kezdte, rögtön a lényegre térve. „Elmentem arra a lelkigyakorlatra. Tudja, azok a dolgok, amiket az órákon mondott nekünk arról, hogy Isten mennyire valóságos, mennyire akarja, hogy megismerjük Őt és befogadjuk az életünkbe... nos?...” – folytatta és ahogy felemelkedett a padból, egészen átszellemült lett, „ez mind igaz!” Evangélizálódott! Életével az Úrhoz fordult és az Úr megérintette őt. Attól kezdve egészen más lett.

Volt egy hasonló lelkigyakorlat, ahol egy 11. osztályos lány élete alakult át gyökeresen. A 13. osztályban tanúságot tett előttünk arról, hogyan vergődött kábítószer és az alkohol szenvedélyében teenager korában és a teljes megsemmisülés útján ment lefelé. Azon a hétvégén (csak azért ment el – mondta – hogy „lerázza” néhány barátját) egy krízis-ponthoz érkezett és Istenhez kiáltott. Elismételte nekem azokat a szavakat, amiket akkor mondott: „Istenem, ha igazán vagy, jöjj az életembe **most** és segíts, hogy újra kezdhesek mindent.” Ott a helyszínen nagy erővel tapasztalta meg Isten jelenlétét, szeretetét és hatalmát. Ennek már több mint tíz éve. Azóta nagyon aktív tagja az egyháznak és csodálatos tanúságtevője az Úrnak.

Egy idő múlva felmerült bennem az a gondolat, hogy talán jobban bátoríthatnám tanítványaimat – hogy nyújtsák ki kezüket az Úr felé – azzal, ha egy belső struktúrát adnék, amelynek keretében szavakba önthetik konkrét válaszukat az Úr hívására. Ennek szellemében az iskolaév vége felé tartottunk egy különleges eukarisztia ünneplést

(szentmisét), amelyre meghívtunk mindenkit, aki szerette volna nyilvánosan odaszentelni életét az Úrnak. Ez rendszerint az osztály 25-40%-át vonzotta.

Már negyedik éve folytattam ezt a programot, mikor kezdtem kétségbevonni az „elkötelezési mise” (így neveztük el) hatékonyságát. Hiszen az iskola utolsó évének végén történt és ezután mindenki szétszóródott a négy égtáj felé. Vajon kitartanak-e az Úr mellett vagy csak egy múló élmény lesz ez az életükben? Ezen tépelődtem. Ráadásul elég nagy felfordulással járt a szervezése és fölösleges vitákra igazán semmi szükségem... szóval azt forgattam a fejemben, hogy negyedszer nem fogom megtartani ezt a misét. Minthogy bizonytalan voltam, hogy mit tegyek – a már megszokott gyakorlat szerint – az Úr elé vittem imádságban az egészet. Elmondtam neki, hogy nincs nagy hajlandóságom folytatni ezt az elkötelezési misét (mint megszervezett válaszádat), egyszerűen azért, mert nem vagyok eléggé meggyőződve a hatékonyságáról. Ha nem jön az Úrtól valami ellentétes és kellően meggyőző jelzés, akkor többé nem ismétlem meg ezt a sok szervezéssel járó találkozást. De természetesen, ha akarja, hogy folytatódjon, akkor boldogan megteszem.

Néhány óra múlva váratlan telefonhívást kaptam. Egy régi tanítványom volt és azt kérdezte, eljöhete-e beszélni velem. Habár elég jól ismertem őt és mindent összevetve jó volt a kapcsolatunk, soha nem beszélgettünk igazán. Valójában abban sem voltam biztos, hogy találkoztam-e vele egyáltalán az elmúlt három évben, amióta befejezte a 13. osztályt. Kíváncsi voltam, miért akar találkozni velem.

Megérkezésekor elmondta, hogy problémái vannak egy komoly döntéssel kapcsolatban. A tudományegyetem harmadik éves hallgatója és azon gondolkodik, hogy jelentkezzen-e az orvosi karra. Hozzá voltam szokva, hogy segítek tanítványaimnak az ilyen típusú hivatásbeli döntésekben. A Tanácsadó Testületben végzett munkámba is beletartozott. A bevezetőből ítélve azt gondoltam, hogy egy megszokott beszélgetés következik. De nagyon tévedtem.

Azzal folytatta a beszélgetést, hogy az Úrhoz imádkozott vezetésért. Ennek örültem és épültem rajta. Majd azt mondta, hogy még nem érzi pontosan mit mond neki Isten, de bizonyos benne, hogy hamarosan megkapja azt a bölcsességet, amelyre szüksége van a döntéshez. „Atyám, – mondta – egy dologban egészen biztos vagyok: nem akarok semmit tenni, csak azt, amit Isten akar, hogy tegyek.”

A beszélgetés kezdett egyre érdekesebbé válni. Valójában teljesen lenyűgözött. Íme, még egy tanítványom, aki az én nyelvemet beszéli. De még nem volt vége távolról sem. Mondott még valamit, ami egészen „kiütött”. „Atya – mondta – tudom, hogy örülsz nekem hangzik és eléggé zavarban vagyok, hogy mondjam-e, mert még nem észleltem, hogy az Úr mondott-e valamit a döntéssel kapcsolatban, de egy dolgot biztosan mondott nekem, és pedig azt, hogy jöjjenek el és beszéljenek önnel. Tudom, hogy ez elég ostobán hangzik, de ezért vagyok most itt.”

Egy pillanatra elakadt a lélegzetem, de aztán gyorsan összeszedtem magam és elmondtam mennyire örülök, hogy ilyen hűségesen és kitartóan keresi az Úr akaratát. Aztán feltettem egy kérdést, amit ilyenkor fel szoktam tenni: „Mondd mindig ilyen erős és élő volt a hited?” A Válasz az volt, amihez eléggé hozzá voltam szokva: „Ó nem atyám; nem emlékszik? Mikor még iskolába jártam, a hitem meglehetősen középszerű volt. De abban az évben jártam a 13. osztályba, amikor ön bevezette az elkötelezési misét. Nem is akartam rá elmenni, de aztán valahogy odakeveredtem. Azon az estén átadtam az életemet az Úrnak és azóta nem néztem többé vissza”. Aztán jött valami, amit sohasem felejtettem el. „Azután az este után – mondta – többé nem éreztem azt, hogy újból közömbös akarok lenni”. – Igen, így emlékeztem rá még iskolás korából – jó fiú, de meglehetősen „közömbös”.

Értik, hogy mit mondott ezzel az Úr nekem? Én azt mondtam neki, hogy abbahagyom ezt az elkötelezési szentmisét, amelyben válaszádra hívom tanítványaimat, ha nem kapok valami világos jelzést az ellenkezőjéről. Nos, fiatal látogatóm tanúságtétele elég világos jelzés volt számomra. Ő nem is tudta, Isten miért küldte hozzám, de én biztos voltam benne. Olyan

volt, mintha az Úr ezt mondta volna: „Azt gondolod, hogy az elkötelezési mise a te ötleted volt? Ez bizony az én ötletem volt! A fiataloknak segíteni kell valamilyen formában, hogy válaszolni tudjanak hívásomra. Tehát csináld tovább! Ne hagyd abba!”

Több tucatnyi hasonló történetet mondhatnék még el, mind a plébániai, mind az iskolai életből. Amik itt szerepeltek, az igazság szemléltetésére szolgáltak, nem arra, hogy bemutassam milyen okos lettem. Hiszem, hogy ez döntő fontosságú az egyház szolgálatában. Hívunk kell az embereket, hogy adják át életüket az Úrnak és teljesen kötelezzék el magukat az Ő szándékainak. A szó legteljesebb értelmében evangélizálnunk kell. És ezzel úgy érzem, nem egészen pusztába kiáltott szavakat mondok. Az utóbbi idők pápai mind ugyanezt hirdették.

6. Fejezet

Próbáljunk még praktikusabbak lenni. Hogyan válthatunk hatékony evangélizálókká?

Én úgy látom, hogy három fő út van, amelyek tárva-nyitva állnak előttünk: az igehirdetés, a tanítás és a tanúságtétel. Vegyük végig ezeket egyenként.

Igehirdetés (prédikáció)

Igehirdetésünknek meg kell változnia. Itt az ideje, hogy tudatos döntésre szólítsuk fel az embereket. Jézus evangéliumának egy felhívás az alapja. Egy alapvető kihívás arra, hogy mindent neki szenteljünk... hogy Őt tegyük meg életünk Urává. Ebbe beletartozik az is, hogy át kell adnunk az Úrnak minden próbálkozásunkat, amivel életünket **irányítani** akarjuk. Ez a teljes átadás.

Sokan félelmetesnek találják ezt. Ez természetes. A világ azt mondja nekünk, hogy életünk minden mozzanatát vegyük saját kezünkbe, helyezzük saját irányításunk alá és tartsuk is ott. Akár tetszik, akár nem, be kell ismernünk, hogy egy alapos agymosást kaptunk a világtól. Az Úrnak átadni az irányítást, ez egyet jelent az ismeretlenbe való lépéssel. És mégis, minden okunk megvan rá, hogy bízzunk az Úrban. Nekünk nemcsak az Ő ígéje adatott, hogy soha nem hagy el minket, (ez egy olyan ige, olyan szó, amit ő soha nem szegett meg), hanem a tanúságtételek ezrei is adtak, amelyek bizonyítják ezt. Akik teljesen elkötelezték magukat az Úrnak, azok tanúsíthatják az Ő tökéletes megbízhatóságát.

Egy fiatal ismerősöm fogalmazta ezt meg néhány évvel ezelőtt úgy, ahogy azóta is gyakran hallottam: „Ha egyszer fölismerted azt, hogy kicsoda Jézus valójában – mondta – csak egyetlen választ adhatsz – önmagad teljes odaadását. Minden egyéb örültség.”

Ez az, amit evangélizációnak hívunk. Az a valaki, aki evangélizál, ezt az Úrnak szóló totális választ (teljes odaadást) próbálja előhívni hallgatóiból.

Amíg egy ilyen válaszadás nem történik meg egy ember életében, nem mondható róla, hogy evangélizált. Igehirdetésünknek meg **kell** változni. Papjainknak és diakónusainknak evangelizátorokká **kell** válniuk a szószéken.

Meggyőződésem, hogy papságunk nem tart még itt. Igehirdetőink valójában nem sokat evangélizálnak. Sokan talán még kényelmetlenül is éreznék magukat egy ilyen szerepben. Megteszünk számos egyéb dolgot és nagyon készségesen tesszük. Információkat adunk, igemagyarázatokat tartunk, tanítunk, elemezzük az igehelyeket, értelmezzük, teológizálunk, exegéziseket adunk a szentírási szakaszokból. De nem történik meg túl gyakran, hogy választ váltunk ki az emberekből; olyan választ, mely megnyitja szívüket, hogy az Úr beléphessen és úgy bánjon velük, ahogy egyedül csak Ő tud.

Minden egyes szentbeszéd ilyen kihívás kell, hogy legyen; evangélizálni kell. Amint az Úr alapvető hívása életünk teljes átadására szólít, úgy vannak ezenkívül más oldalai is az evangélium felhívásának. A „nagy” döntés után, más kisebb döntéseket is kell hozni.

Jézus számos egyéb – nagyon sajátos – válaszadásra szólít minket: bűnbánatra, megbocsátásra, imádságra, böjtre, szeretetre, a szegények szolgálatára, Isten parancsainak való engedelmességre, jótevékenységre, halálának és feltámadásának megünneplésére, a Szentlélek sugalmazásainak való engedelmességre, és még sok egyébre. Minden szentbeszéd, ha hűségesek vagyunk a kijelölt olvasmányokhoz, a válaszadás egy vagy több formájával kell, hogy foglalkozzon. Fel kell szólítani hallgatóinkat, hogy mondjanak „igen”-t az Úrnak, bármire is hívja őket. Ezt folyamatos evangélizációnak nevezhetnénk.

A lényeg abban áll, hogy amikor egy ember meghallja Isten hívását és válaszol neki tudatos döntéssel vagy megfontolt cselekedettel, Isten maga költözik be hozzá és kézzelfoghatóvá válik jelenléte az ember életében. Amíg nem tudjuk rávezetni az embereket arra, hogy feleljenek az Úr hívásának, egyszerűen evangélizálatlanok maradnak és gyarapítják az úgynevezett „anyakönyvezett” katolikusok már amúgy is túl magas számát: az alkalmi templombajárókat – legjobb esetben – vagy a kívülálló nézőket.

Szüntelenül szembesítenünk kell őket az Istenről szóló egyik legalapvetőbb igazsággal: Ő **résztevő** akar lenni életünkben és belefáradt már abba, hogy csupán **megfigyelő** legyen.

Amikor a szószékről evangélizálunk, igehirdetésünknek **Jézusra** kell irányulnia, sokkal teljesebben, mint ahogy megszoktuk. Az Ő **nevében** szólva, sokkal vigasztalóbbá kell válnunk.

VI. Pál pápa világosan megmondta az **Evangelii Nuntiandi**-ban: „Addig nem lehet szó teljes értékű evangélizációról, amíg nem hirdetjük a Názáreti Jézusnak Isten Fiának nevét...” (EN 22.) Továbbá: „Evangélizálni mindenképp annyit jelent, mint tanúságot tenni Jézus Krisztusról”. Azt is mondja, hogy a megfelelően evangélizáltak azok, „akik hittel elismerték és **elfogadták Jézus Krisztust, mint Urat**”. Ez az egyház legnagyobb tekintélyétől származik, Isten népének földi főpásztorától, Péter utódjától, Róma püspökétől, magától Krisztus helytartójától! Bár meghallanánk hozzánk szóló szavait és engedelmeskednénk neki!

A jelenlegi Szentatya folytatólag ugyanezt mondja, Egyik vasárnapi üzenetében (1979) II. János Pál pápa arra buzdította az összegyűlteket „... menjetek Krisztushoz. Egyedül Ő a megoldás minden problémátokra” (Róma Szt. Péter 1979).

Más alkalommal így szólt: „Jézust keresni, szeretni és róla tanúságot tenni, – ez a ti elkötelezettségetek. Ezeket az utasításokat hagyom meg nektek” (Róma Szt. Péter 1978).

1984 szeptemberében tett emlékezetes kanadai látogatásán újra és újra ezt ismételte: „Jézus a válasz minden problémátokra. Sehol másutt ne keressétek.”

Az embereknek úgy kellene távoznunk templomainkból, hogy Jézus neve csengjen a fülükben.

A szószék a legfontosabb hely az egyház elsődleges küldetésének végrehajtására. Teljesen át kell alakulnia, hogy ezt a célt szolgálja.

Tanítás

A tanításra számos lehetőségünk adódik, Vannak felnőtt oktatási programok. Gyermekeknek és tizenéveseknek katekizisek, mind egyházi iskolák, mind plébániai keretek között. És végtelen lehetőségünk van arra, hogy gyermekeinket otthon tanítsuk.

Tanításunknak csakúgy mint prédikációnknak, evangéliumivá lehet és kell válniuk, Minden, ami elmondható az igehirdetésről, ugyanúgy vonatkozik a tanítás lehetőségeire is. Az embereket fel kell hívni, hogy válaszoljanak az evangélium üzenetére, hogy az Úr maga megérinthesse életüket. Valójában amíg ki nem nyitjuk életünk ajtaját, az Úr nem lép be, Ő udvarias a végtelenségig. Ő soha nem erőszakolja rá magát senkire. Ha nem evangélizálunk megfelelően, az emberi szívek ajtóit nem tárulnak olyan szélesre, mint lehetne, s így Isten cselekedetei sem lesznek olyan hatásosak életünkben, mint amennyire

azt ő szeretné. Egyebek között a tanítást is nehezen fogadják be. Nem érznek éhséget az Úr mélyebb megismerésére; éhséget arra, hogy Ő maga otthont vegyen náluk, mikor megnyitják neki életüket.

Valójában ha mindenekeelőtt mélyrehatóan nem evangélizáljuk az embereket, úgy gondolom, komolyan kérdésessé válik, hogy képesek vagyunk-e egyáltalán hatékonyan tanítani.

Úgy érzem tudom miről beszélek itt. 19 évig tanítottam felsőfokú intézményben.

Tagja voltam egy tanári karnak, ahol számos pap volt, a diákok lelki jólétéért és minden ügyéért való mély elkötelezettséggel és akik teljesen átadták magukat feladatuknak. A kitűzött cél a fiatalok általános fejlődése volt, különös hangsúlyt helyezve arra, hogy segítsék őket hitük felélesztésében. Az erőfeszítés és a jóakarát nem hiányzott sem bennünk, sem a diákokban, mégsem jutottunk messzire.

Bár mindent megpróbáltunk. Felhasználtunk minden programot, amihez csak hozzájutottunk. Folyton változtattuk a tankönyveket. Audiovizuális eszközöket alkalmaztunk. Csoportos beszélgetéseket és tapasztalatcseréket folytatunk. Megünnepeltük a liturgiát. Voltak lelkigyakorlatok, rekollekciós napok, szemináriumok, közös munkáink, hétfégi élményeink.

Azt nem mondanám, hogy mindez teljesen hatástalan volt. Történtek jó dolgok is. De mesze voltunk még attól, hogy célunk megvalósuljon. A fiatalok között nagyon kevesen voltak, akik valóban élő hitre jutottak az Úrban. A szomorú valóság az volt, hogy nagyon, de nagyon sokan és tényleg a legjobbak, abbahagyták hitük gyakorlását amint befejezték az iskolát. Gyakran még azok is erre az útra tértek, akik nagyon szilárd katolikus családból jöttek.

Tűnődni kezdtem, hogy vajon a modern élet különös természetéből adódik-e az, hogy oly nehéz a fiataloknak befogadni a hitet. Talán a világból jövő nyomás túl erős számukra? Esetleg a céljaink voltak túl irreálisak? Ezekben a kérdésekben gyötrődtem, Mindnyájan így voltunk ezzel.

Mint említettem, megpróbáltunk mindent, hogy segítsünk nekik élő hitre jutni. Valójában úgy kellett volna mondanom, mindent megtettünk, de nem evangélizáltuk őket.

Amíg el nem kezdtem evangélizálni tanítványaimat, nem vettem észre, hogy bármelyiküket és mélyen megérintette volna az Úr. Egyszerűen lenyűgözött az Isten hűsége, ahogy láttam hatalmasan működni diákjaim életében. Amint elkötelezték életüket Neki, Ő megjutalmazta döntésüket, félreérthetetlen átalakulást hozva létre bennük, „Mindannak azonban aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12), Ő cselekedett mindazoknak az életében, akik elkötelezték magukat neki és bíztak benne (vö. Zsolt 37,5). Akik megnyitották az ajtót, azokhoz bejött, leült és velük vacsorázott (vö. Jel 3,20). Akik közel jöttek hozzá, azokhoz Ő is közel jött (vö. Jak 4,8).

Megtörtént. Le sem tudnám tagadni, amit láttam. Az Úr maga lépett be ezeknek a fiúknak és lányoknak az életébe. Sokuk számára életük fordulópontját jelentette az a nap, amikor tudatosan Jézust és az Ő evangéliumát választották, és ettől a naptól kezdve hűségesek maradtak Hozzá.

Nem váltak azonnal tökéletessé. De bizonyos, hogy megváltoztak. És nekem szilárd meggyőződésem lett, hogy az első dolog, amit tennünk kell az emberekért, – minden kor emberéért – az az, hogy evangélizálni kell őket.

Minden egyéb csak ezután következik. Ha már evangélizáltuk, akkor taníthatjuk, alakíthatjuk őket és segíthetünk nekik hitükben növekedni... sőt felkészíthetjük őket arra is, hogy kimenjenek és kapcsolatba kerüljenek ezzel a zavaros és összetört világgal. Csak ha már teljesen evangélizálódtak, akkor vihetik az Úr erőforrásait a szegények szolgálatába, az életet védelmező mozgalmakba, az igazságért harcoló szervezetekbe és a békéért való munkába.

Micsoda lehetőségek nyílnak az evangélizálásra a tanítás folyamán. És éppen iskoláink válhatnak leginkább ilyen erős sugárzó házakká! Még a gyermekek is képesek arra, hogy válaszoljanak az Úrnak, megnyissák életüket és dinamikus mozduljanak. Soha sem szabad alábecsülnünk a fiatalok képességeit még a nagyon fiatalokét sem, arra vonatkozóan, hogy válaszoljanak az Úrnak vagy akadályokat állítsanak működésének útjába.

Minden egyes tanítási alkalmat fel lehet és fel kell használni Isten országáért való evangélizálásra.

Tanúságtétel

Az egyház tagjainak általános felfogása az, hogy az evangélizáció munkája kizárólag a papság és a szerzetesek feladata. Nem így van! Valójában azt a küldetést, hogy vigyük az örömhírt a világba, az Úr az egész egyháznak adta. Mi hívők vagyunk az egyház. Ha netán valami kétségünk volt is efelől, a II. Vatikáni Zsinat ezt elosztotta egyszer s mindenkorra. Krisztus Testén belül létezik az evangélizálás sajátos szolgálata, egy különleges meghívás és felkenés, mások hitre való meghívásának teljes munkaidőben való végzésére, – de minden keresztényt, minden katolikust elhívott az Úr arra, hogy evangélizátor legyen. Ezt nevezzük úgy, hogy tanúságtétel. Mint tanúságtevőkre szüksége van ránk az Úrnak.

Sokan vannak, akik soha nem hallják az evangélium felszólításait az egyház igehirdetőinek (evangélistáinak) egyikétől sem. A föld lakosságának igen nagy hányada számára a hívő egyének lesznek az egyetlen evangélium, amit „olvashatnak”.

Nem kétséges, hogy az élet örömhírének ilyen „egyik mondja a másoknak” alapon való terjesztése sok kockázatot rejt magában. Jó szándékú keresztények sokakat fordítottak már el erőszakos tanúságtételükkel. Amíg nem végezzük helyesen, kellő érzékenységgel ezt a munkát, addig valójában kárt tehetünk.

Emlékszem egy jó asszonyra, aki így beszélt nekem egyszer hitetlen férjéről: „Nagyon elbátortalanodtam – mondta – mindent megpróbáltam, de semmire sem jutottam.” Míg arról mesélt, hogy mi mindent is csinált valójában, megértettem, hogy tényleg igazat beszélt. Tényleg „mindent” megtett. Talán még annál is többet. Könyveket hagyott nyitva, aláhúzva bennük bizonyos szakaszokat. Vallásos idézeteket tett ki a ház különféle forgalmas pontjaira. Véget nem érő szóbeli tanúságtételt végzett. Keresztény matricákkal ragasztott tele mindent. Még férje borotválkozó tükrére is felragasztott kis hal szimbólumokat (hogy ezzel az őskeresztény jelzéssel, magát Krisztust jelezze). A férje megvágta magát a borotvával, és – joggal – őt és „vallásos vackait” hibáztatta érte. Nem tudta megérteni, hogy férje miért nem akart ezután halat enni!

Ez persze egy kicsit túlzás. A keresztény tanúságtevők között kevesen akadnak, akik ennyire túljátsszák szerepüket. De ez az eset rámutat egy meglehetősen tipikus hibára. Szükségünk van az Úr érzékenységére. Nem mindenki kész arra, hogy mindig meghallja az Úr szavát. És nem minden helyzet rendeltetett arra, hogy evangélizáljunk. Az Úrnak meg van a maga időzítése, amire nekünk rá kell hangolódunk. Túl gyakran próbálunk **erőszakkal** betörni egy ember életébe. Helyette inkább **imával** kell benyitni hozzájuk. Ha könyörgünk az Úrnak, hogy Ő nyissa meg egy ember életének az ajtaját, Ő valami módon tudatni fogja, ha az nyitva áll és az idő megérett arra, hogy feltárjuk az örömhírt előtte, aki most már kész, hogy meghallja azt. Nekünk nagy türelemre van szükségünk. Az Úr időzítése és a mienk nem mindig ugyanaz.

És még egy gondolat. Ismerek olyan hívőket, akik minden reggel azt kérik az Úrtól, hogy aznap legalább egy olyan embert küldjön hozzájuk, aki kész arra, hogy meghallja az ígét. És szívet melengető történetek végtelen sorát mesélik olyanokról, akiket ők vezethettek el az Úrhoz. Megtehetnénk mi is mindannyian ugyanezt?

Tudom, hogy az egyház tagjai közül sokan védekeznének e feladatra való alkalmatlanságukkal. „Nem vagyok erre felkészülve... nem áll módomban” – mondanák. Lehet, hogy igazuk van. De ezt nem hagyhatjuk annyiban. Kell, hogy készek legyünk rá.

Nem állunk erőforrások nélkül. Léteznek olyan programok, melyeket abból a célból terveztek, hogy felkészítsék az evangélizált hívőket arra, hogy maguk váljanak evangélizálókká. Néhány ilyen programot ottavai megújulási központunkban mi is bevezettünk és az eredmények igen biztatóak. Elköteleztük magunkat, hogy megosztjuk azt, amit az Úr tanított nekünk, bárhol, bárkivel és hogy nyitottak leszünk minden érdeklődésre. Evangélizációs szolgálatunkhoz címzett legkisebb jelzésre azonnal reagálunk.

Egy bátorító szó a szülőknek. Munkám során kapcsolatba kerültem számos kedvét vesztett emberrel, akiknek gyermekei eltávolodtak az Úrtól és más irányba mentek. Ezek gyakran sajnálatos és szívszorító történetek. Az emberek önmaguktól kérdezik, vajon hol ronthatták el. Mélységesen bánják azokat a hibákat, melyeket – úgy gondolják – ők követtek el és továbbra is hordozzák bűneik nehéz terhét. Így jelenlegi tanúságtételük eredménytelen és süket fülekre talál.

Meg kell győzni a szülőket arról, hogy gyermekeik bűne „nincs az ő küszöbükre fektetve”. A modern világ nyomása és a gonosz lélek inspirációja példátlan erők összeesküvését jelenti és olyan életformák csapdájába csalogatja a fiatalokat, amelyek iszonyú erejükkel tönkreteszik őket. Gyakran megtörténik, hogy még a legvallásosabb családi otthon sem képes ellenállni a támadásnak. Akárhogy is legyen, az Úr megbocsátotta és elfelejtette valamennyi megbánt bűnünket. Őt nem érdeklik a múlt dolgai. Őt a jövő érdekli. Ő nem vádló. A sátán a mi vádlónk, nem a szerető Úr.

Az Úr azt akarja, hogy tudjuk, amit erőfeszítéseink elhibáztak, azt Ő hűséges és kitartó imáink felhasználásával egy napon beteljesíti. A 37. zsoltár szerzője ezt írja: „Az Úrban leld örömed és Ő betölti szíved vágyait” (Zsolt37,4). Hívő szülők szívének legmélyebb vágya gyermekük üdvössége. Engedjék hát a szülők, hogy örömük legyen az Úrban, türelmesen várakozzanak imában és bizzanak, hogy az Úr beteljesíti ígését. Ő megbízható. Túl sok fiatal életét láttam megváltozni ahhoz, hogy ebben biztos legyek.

Lehet, hogy a szülők nem lesznek éppen a helyszínen, amikor ez megtörténik, de be fog következni. Kell, hogy higgyék, még akkor is, ha valami távoli helyen történik, – talán sok szenvedés árán – hogy gyermekük rátalál az Úrra. Isten azt akarja, hogy most **örvendjünk**, benne leljük örömünket azért, amit bizonyosan meg fog tenni.

7. Fejezet

A kereszténységben súlyos megosztottság van. Ez egy szomorú tény, különösen a mi számunkra, akik ide tartozunk. A megosztottság botrány és nem Istentől való. Az egészet mi magunk hoztuk létre. Az Úr ígéjének igazságáról tett tanúságunk megosztottsága a legfőbb tényező, amely megfosztja az evangélium hirdetését attól az erőtől, amellyel az Úr maga akarja felruházni.

Úgy hiszem, hogy nekünk az egyház tagjainak legfontosabb kötelességünk egyesülni Jézussal legbuzgóbb imájában: „Értük könyörgök... legyenek mindnyájan egyek. Amint Te Atyám bennem vagy, és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,20-21).

Tudom, hogy az Úr megvalósítja ezt. Folyamatban van. Nagy dolgok történnek ebben az irányban és megláthatjuk, ha kérni fogjuk az Urat, hogy adjon szemet a látásra.

De miközben kitartóan imádkozunk ezért – együtt dolgozunk, ahogy tudunk és türelmesen várunk az Úrral együtt – meg kell keresnünk minden alkalmat, hogy egymás helyzetének kölcsönös megértését elmélyítsük.

Ez az írás egy tanulmány az evangélizációról. Sok keresztény egyház, mely az „evangéliumi” nevet viseli és mások, mint pl. a pünkösdisták (bár nem evangéliumnak nevezik magukat), szintén evangéliumiak. Meg kell, hogy értsük mondanivalójukat. Úgy hiszem, hogy nekik van egy fontos üzenetük számunkra az Úrtól.

Már elég sokat írtam erről. Az evangéliumi egyházaknak nem lenne sok nehézségük az előző oldalakon leírt tanítások többségével. Ők hiszik, hogy nagyon fontos az embernek tudatos döntést hozni arról, hogy befogadja az evangéliumot, hogy Jézust válassza Urának és hogy elfogadja a megváltást, melyet Jézus szerzett és mindenki számára elérhetővé tett. Ez természetesen nagyon katolikus is. Bár mi általában nem evangélizálunk úgy, mint ők; de hitünk Jézus egyedülálló közvetítésében és abban az útban, melyet az Úr tervezett el számunkra, – hogy belépünk az üdvösségbe – ugyanaz.

Be kell vallanunk, hogy vannak különbségek az üdvösségről vallott nézeteinkben. De korántsem annyi, mint gondolnánk.

Legfőképpen a **nyelvezetnek** köszönhető, hogy ezek a nézetek a valóságnál jóval több eltérést mutatnak.

Az üdvösségre gondolva Jézus ezt mondja Nikodémusnak: „Aki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5). Mind a katolikusok, mind az evangéliumiak hisznek az újjászületés szükségességében. Mégis, míg mi azt tartjuk, hogy ez egy folyamat, amely a keresztséggel kezdődik, és mindig tovább fejlődik, amikor a Szentlélek ösztönzésére válaszolunk, – melyet valójában kegyelemnek nevezünk, – az evangéliumi egyházak azt állítják, hogy az újjászületés egy egyszeri megtapasztalás. Elsősorban Szt. Pál Római leveléből vezetik le ezt: „Ha száddal vallod, hogy Jézus az Úr és szívedben hiszed, hogy Isten föltámasztotta Őt halottaiból, üdvözülsz” (Róm 10,9). Más szavakkal, ha valaki Jézust választja Urául és egész életével Isten felé fordul, „újjászületett” lesz és „üdvösséget” nyer. Ugyanakkor mi úgy gondoljuk, hogy ez a Jézus melletti döntés egy olyan valami, amit újra és újra meg kell újítani.

Tulajdonképpen úgy véljük, hogy a Szentírás néhány más ide vonatkozó részét is meg kellene vizsgálni közelebbről. Pl. Szt. Pál azt mondja: „Meg vagyunk ugyan váltva, de még reménységben élünk” (Róm 8,24). Azt is mondja: „Futok utána, hogy magamhoz ragadjam (az örök életet), mert már Krisztus Jézus is magához ragadott engem” (Fil 3,12). A galatákhöz pedig így szólt: „Ne fáradjunk bele a jótettbe, mert ha bele nem fáradunk, annak idején aratni is fogunk” (tagjai leszünk a mennyei királyságnak / Gal 6,9). Ugyanerre buzdít a filippiekhez írt levelében: „Félve, remegve munkáljátok üdvösségeteket” (Fil 2,12). Azt tanítja tehát, hogy míg Jézus megnyerte számunkra az üdvösséget, és a teljes árat megfizette érte, mi magunk úton vagyunk. Más szóval nem tapasztaljuk meg az üdvösség teljességét, amíg az Úrral nem leszünk a mennyben. Ezért tehát, tovább kell folytatnunk az Úr akaratára adott válaszunkat. Ki kell tartanunk. Az alapvonal: tenni az Atya akaratát.

Jézus egészen világosan megfogalmazta ezt: „Nem mindaz, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! – jut be a mennyek országába. – Csak (az jut be a mennyek országába), aki mennyei Atyám akaratát teljesíti” (Mt 7,21). Ezt tovább folytatja, figyelmeztetve, hogy még a Szentlélek erejével véghezvitt csodatételeink sem biztosítják számunkra az isteni lakhelyet. Az Atyának való hűséges engedelmesség az, amit Ő elvár tőlünk. Ismét azt mondja: „Aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözül” (Mt 24,13).

A katolikus egyház minderről azt tartja, hogy a megváltás kétségtelenül ingyenes ajándék, de ugyanakkor egy folyamat, egy állandó engedelmesség a Szentlélek sugalmazásainak, egy kitartó hűség Isten akaratához.

Ilyenformán, ha egy evangéliumi egyházhoz tartozó azt kérdezi tőlem, hogy meg vagyok-e váltva, újjászülettem-e, erre én azt válaszolom, hogy a megváltás folyamatában, az újjászületés folyamatában vagyok. Amire ő valójában választ vár – az énáltalam használt fogalmak szerint – az, hogy a kegyelem állapotában, Istennel való barátságban vagyok-e,

vagy sem. Az evangéliumi egyház tagja újjászületett. A katolikus a kegyelem állapotában van. Mind a kettő ugyanazt jelenti.

A legtöbb evangéliumi úgy hiszi, hogy az üdvösséget, ha valaki megkapta, el is veszítheti. Mi ugyanígy hisszük. Ők úgy nevezik ezt, hogy „visszaesés” (a bűnbe). Mi „halálos bűnnek” mondjuk. Ők is és mi is hisszük, hogy az „üdvösség” vagy a „kegyelmi állapot” visszanyerhető, őszinte bűnbánattal és gyónással, (a bűn megvallásával).

Miért ragaszkodnak hát az üdvösség egyszeri jellegéhez? Egyszerűen azért, mert eltérő teológiájuk, egy másfajta kifejezőmódjuk van Isten működésére.

Már beszéltem arról, hogy amikor valaki tudatosan válaszol az Úr meghívására, hogy befogadja az evangéliumot, Isten maga indítja őt belülről. Az ember megérzi, hogy Isten működik. Hiteles vallási tapasztalatban van része. Mikor először érzi meg valaki Isten érintését, úgy tűnik előtte, hogy minden mássá változik. Minden dolog újjászületik körülötte. Könnyű megérteni, miért nevezik most ezt az átalakulást „újjászületés”-nek.

Az evangélizáció, ha pontosan értjük és tesszük azt, – az Úr hiteles megtapasztalását eredményezi. Úgy vettem észre, hogy mindenki ott talál lelki otthonra, ahol evangélizálódott. Ha mi, mint egyház, nem evangélizálunk teljes odaadással, és nem teszünk meg mindent ezért, híveink valahol máshol fognak evangélizálódni és elhagyják a katolikus egyházat. Valójában ez történik most szerte a világon. Bármerre jártam az elmúlt évek folyamán, azt láttam, hogy az evangéliumi és pünkösdi egyházak terjednek és új egyházak születnek. Mindenütt egybehangzóan azt mondták nekem, hogy legfőbb növekedési területük: a volt katolikusok.

Miért mennek át a katolikusok más egyházakba? Óva intek mindenkit a túlzott tudományos helyzetelemzésektől. Ha azt hisszük, hogy a jelenség az emberek érzelmi éhségével vagy egyszerű válaszok iránti igényeivel magyarázható, nagyon tévedünk. A legfőbb ok, amiért az evangéliumi egyházak növekednek – nagyon egyszerű. Az hogy ők evangélizálnak.

Nem hinném, hogy az Úr akarata az, hogy a katolikusok elhagyják egyházukat, de azt hiszem meg tudom érteni, hogy miért teszik ezt. Nincs rá **jó** okuk, de **valódi** okuk van rá.

A megbotránkozás nem az a válasz, amit az Úr vár tőlünk. Az Úr nem azt akarja, hogy felhúzzuk az orrunkat. Ő azt akarja, hogy evangélizáljunk.

8. Fejezet

Az evangélizálásnak van egy konkrét módja és azt gondolom, hogy az Úr szeretné, ha megtanulnánk ezt az evangéliumi egyházaktól. Ez az „oltárhoz-hívás”. Miután a prédikátor hirdette az örömhírt, egyszerűen felszólítja az embereket, hogy azok, akik válaszolni szeretnének, jöjjenek előre és mindenki előtt nyilvánítsák ki válaszukat az Úrnak: Természetesen nem ez az egyetlen útja annak, hogy válaszoljanak az Úr hívására, de bizonyosan segít.

Tapasztalatból beszélek. Néhány évvel ezelőtt tanítványaimnál bevezettem az oltárhoz-hívás egy bizonyos fajtáját. Miután elmagyaráztam és megtanítottam nekik, hogy miért fontos Isten meghívására kimondani az „igen”-t, mellyel életünket egészen feléje fordítjuk, szétosztottam köztük egy rövid kis nyomtatott szöveget, egy felajánló imát, melynek segítségével (miután döntöttek) kifejezhetik Krisztusnak való elkötelezettségüket.

Azok, akik ilyen tudatos döntésre jutottak, – sok elmélkedés és ima után – eljöttek az eukarisztia megünneplésére (szentmisére), ahogy az órarendjük megengedte. Közvetlenül áldozás előtt előrejöttek, letérdeltek és közösen felolvasták az imádságot.

Higgyék el nekem – komoly változások történtek. Az Úr következetesen hű volt ígéretéhez, hogy megérinti azoknak az életét, akik kinyújtják felé a kezüket. Életek változtak meg.

Éspedig maradandó módon. Újra és újra tanúja voltam hiteles vallási megtapasztalásoknak. Az Úr működött. Ő megtette azt, amire én soha nem voltam képes – megváltoztatta az emberek életét.

Itt közlök néhány olyan szöveget, amelyeket különböző időszakokban használtam.

Az első egészen egyszerű, de világosan kifejezheti vele a válaszadó, hogy életét az Úr felé fordítja.

Istenem, leborulok előtted, mint az ég és föld Ura előtt, és mindannyiunk szerető Atyja előtt. Köszönöm, hogy meghívtál minket egy Veled való boldog életre, amely örökké tart. Ez az élet Jézusnak, a Te isteni Fiadnak halála által lett elérhető számunkra. Hiszem, hogy Őt az egész teremtés Királyává és Urává tetted.

Uram Jézus, egészen téged akarok követni. Mától kezdve el akarok fordulni életem minden bűnös szokásától. Kérlek adj erőt nekem ehhez. Téged választalak életem egyedüli Urának és Megváltójának. Mindent átadok neked: testemet és lelkemet, értelmemet és akaratomat, múltamat, jelenemet és jövőmet, legfőbb vágyaimat és terveimet és mindent, amim van. Tégy velem akaratod szerint.

Jöjj Szentlélek. Erősíts meg engem döntésemben. Dicsőség...

A második valamivel hosszabb, és lehetőséget ad arra, hogy jobban átgondolja az ember, mit jelent életét átadni Istennek.

Mennyei Atyám, a te jelenlétedbe helyezem most magamat, amikor megteszem elkötelezésemet. Hiszem, hogy erre a te Fiad Jézus hívott meg. Kérlek küldd el Szentlekedet, hogy segítségemre legyen az imában.

Imádlak Téged, mint Teremtőt, mennynek és földnek Istene, neked akarok adni minden dicsőítést, melyet elvársz tőlem.

Uram Jézus, követni akarom hívásodat. A kereszten, véred kiontásával elvégezted az én megváltásomat és az egész világot. Most elfogadom tőled ezt a megváltást.

Meghaltál, hogy elvedd a világ bűneit. A kereszten magadra vetted valamennyi bűnömet és megbocsátásod elérhető számomra. Megvallom bűnösségemet. Kérem a megbocsátást és én is megbocsátok mindazoknak, akik valaha is vétettek ellenem.

Jézus, Te az irántunk való szeretetből adtad oda életedet. És egyedül az irántam való szeretetből is odaadtad volna. Most elfogadom ezt a szeretetet.

Akarom, hogy Te légy életem Ura minden lehetséges módon. Odaadom neked az értelmemet, akaratomat, lelkemet, testemet, vagyonomat, vágyaimat, tetteimet. Egészen neked akarom adni magam. Szeretnék veled személyes kapcsolatba lépni, mint Urammal és Megváltómmal.

Neked adom gondjaimat, aggodalmaimat, félelmeimet, megkötöttségeimet, minden nehézségemet és kérlek, hogy tégy engem szabaddá.

Atyám, az én hitem gyenge. Hinni akarok, de a kétségek bizonytalanná tesznek. Add meg nekem kérlek, a te Fiad Jézus által az igazi hit ajándékát. Söpörd el minden nehézségemet és add meg azt a bizonyosságot, amit egyedül a tőled kapott hit adhat.

Atyám, a te Fiad Jézus mondta, hogyha bármit kérünk tőled az Ő nevében, te hűségesen megadod azt nekünk. Én most Jézus nevében kérlek téged, hogy válaszolj imádságomra.

Legyen minden dicsőség és dicséret a tiéd Atyám, minden magasztalás, tisztelet, hódolat és áldás, és Fiadnak, meg a Szentléleknek, aki veled él és uralkodik most és mindörökké. Amen.

Óva intek mindenkit attól a gondolattól, hogy pusztán a szavak kimondása valami automatikus változást hoz létre.

Nem a forma hozza létre a változást, hanem maga Isten.

Mindazonáltal ez az elkötelezés hatalmas dinamizmust hozott létre. Magyarán szólva működött. Végülis maga Jézus mondta: „Mindazt tehát, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32). Jézus mindig tudja, mit mond és mindig véghez is viszi. Van valami, amiért különösen fontos Krisztus nyilvános megvallása. És az Úr ezt mindig meg is jutalmazza. Bár ennek sok formája és változata van, a köztudatban úgy ismerik, mint „oltárhoz-hívás”.

Lehetnek olyanok, akiknek egy kissé kellemetlen ez a kifejezés. Talán úgy érzik, túl „protestáns” csengése van. Azt hiszem, túl kell tennünk magunkat ezeken a kifogásokon, de addig is van egy tökéletesen jó katolikus kifejezés, ami minden tekintetben megfelel. Ez az „odaszentelődés”, (angolban: consecration).

Nem szabad megengednünk, hogy a szakkifejezések akadályt jelentsenek. Bárhogy nevezzük is el, a fő az, hogy megtegyük.

9. Fejezet

Az evangélizáció az az alapvető küldetés, amit Jézus az egyházra bízott. Lehet, hogy újjá kell formálódunk, hogy alkalmasak legyünk erre a feladatra. Újra kell rendeznünk fontosságai sorrendjeinket.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy mi – mint egyház – egyáltalán nem evangélizálunk. Dehogynem! Csak nem elég sokat. Az egyik legfőbb ok, amiért mellékvágányra jutottunk, hogy nem értünk úgy az evangélizációhoz, mint egykor régen. Az az egyszerű dinamizmus, amit az Úr adott nekünk, valahogyan elpárolgott belőlünk nagyrészt.

Sok helyen különböző programokat készítünk, melyeket evangélizációnak **nevezünk**. De ez nem jeleneti szükségszerűen azt, amit ez az elnevezés takar.

Szervezett evangélizálási törekvéseink nagyrésze jelenleg arra irányul, hogy az embereket olyan szintre emeljük, hogy „gyakorló” katolikusokká váljanak. Két fő csoportra specializáljuk magunkat: azokra a katolikusokra, akik nem járnak templomba és azokra, akik egyáltalán nem tartoznak semmilyen egyházhoz sem. Az előbbieknek – az „egyháztól elszakadt” katolikusoknak – különféle baráti összejöveteleket, vallásos tartalmú „tea-délutánokat” rendezünk, hogy megnyerjük őket. A második csoportnál az a törekvésünk, hogy valamilyen módon megtérítsük őket az egyház számára.

Az ilyen próbálkozások és törekvések nagyon jók, igazán dicséretesek és támogatni is kell őket. Bárcsak megszaporodnának ezek az egyházban. De ezek nem igazi evangélizációk.

Amikor arról beszélünk, hogy az egyház elsődleges küldetése az evangélizálás, akkor arra utalunk, hogy az embereket személyes és meghitt kapcsolatba hozzuk az Úrral, egy olyan kapcsolatba, amelyben elmondható, hogy ismerik Őt... és mindenben neki adják az első helyet!

A jelenlegi szentatyá – II. János Pál pápa – jól tudja ezt, szüntelenül tanítja és nagy hangsúlyt helyez erre. Azt mondja, hogy a „valódi evangélizálás” létrehozza „az örömhír őszinte elfogadását” (Puebla, Mexikó 1980), valamint: „Isten cselekedetei elvárják a mi válaszukat” (u.o.).

Miért nem hallgattunk figyelmesebben a Szentatyára? Egy idő óta kialakult az a szilárd meggyőződés, hogy mint egyház sokkal jobban működhetnénk, mint most, ha odafigyelnénk a legutóbbi pápákra és hűségesek lennénk útmutatásaikhoz, melyeket nekünk adtak.

VI. Pál pápa nagyon világosan tudta, mi az evangelizáció titka. Arról a „radikális megtérés”-ről beszélt (Evangelii Nuntiandi 1975), mely az evangélium hiteles hirdetésén keresztül valósul meg. Arra buzdít ne felejtjük el, hogy a templomi padokban ülő embereknek talán éppúgy szükségük lehet arra, hogy evangelizáltak legyenek, mint az „elszakadtak”-nak. Figyelmeztet bennünket hogy még a rendszeres templombajárók hite is **lehet** nagyrészt kulturális és formai. Kifejtette, hogy az élő hit megköveteli az Úrral való élő kapcsolatot.

Az igazi evangelizáció – mondta VI. Pál pápa – „az értelem és a szív gyökeres átalakulását hozza létre” (u.o.) Beszélt arról, hogy mennyire „szükséges Jézus Krisztust megismernünk” (u.o.52.).

II. János Pál pápa azt mondja: „Keressük az Urat. És ha egyszer **találkoztunk vele**, maradjunk is nála” (Szt. Péter, Róma 1979.). Az evangelizáció az Úrral való valódi találkozást hozza nekünk, egy olyan találkozást amely mélyen megérint bennünket és kidolgozza életünk átalakulását. A Szentatya így buzdít minket: „Keressétek Jézust! Menjetek Krisztus felé. Egyedül Ő a megoldás valamennyi problémátokra. Egyedül Ő az Út az Igazság és az élet. Egyedül Ő a világ igazi Üdvözítője. Egyedül Ő az emberiség reménye” (u.o.). Annak a szavai ezek, aki tudja, hogy mi az evangelizáció. Úgy áll ő ma közöttünk, mint az egyház fő evangelizátora. Kérdezhetjük-e, hogy mire gondolt – amikor az elmúlt szentévből újra és újra ezt a jelmondatot használta: „Tárjátok szélesre az ajtókat a Megváltó előtt”?

II. János Pál állhatatosan és nagyon világosan hirdeti, hogy mi legyen számunkra a legfontosabb. Hűségesen kitart azon az úton, melyet elődje VI. Pál pápa jelölt ki az egyháznak, mikor azt mondta, hogy „az evangelizáció alkotja az egyház lényegi küldetését” (E.N.14.) – Sőt még azt is hozzátette, hogy az egyház „azért van, hogy evangelizáljon” (u.o.).

Az egyház – Krisztus Teste – Jézus tanításainak engedelmeskedve magára vállalta a jó és nemes munkák széles választékát. Egybegyűjtjük az embereket hogy imádják Istent. Meglátogatjuk a betegeket és magányosokat. Elkötelezzük magunkat a hátrányos helyzetben levők ügyéért. Küzdünk az életért. Dolgozunk a békéért. Megteszünk minden tőlünk telhetőt az emberi igazságosság érvényrejuttatásáért. Tápláljuk az éhezőket. Szállást adunk a hontalanoknak. Felöltöztetjük a ruhátlanokat Tanítunk. Szolgáljuk a sebesülteket (sérülteket), az eltévelyedetteket az elidegenedetteket a bebörtönzötteket. És emellett még sok mást is teszünk. Ez csupán egy része a listának. Meglehet hogy mindezt nem csináljuk olyan jól mint kellene és szükségünk van egy jó áttekintésre. De az alapvető és elsődleges hívásunk az Úrtól arra irányul, hogy evangelizáljunk és ezt késedelem nélkül vissza kell helyeznünk az első helyre.

Egyházmegyéink és plébániáink sokféle szolgálatot végeznek. Képzett embereink vannak, akik felelősek a liturgiáért, a misszióért, a katekézisekért, a családpsztorációért, társadalmi igazságosságért, adminisztrációért és másokért. Van valaki, aki az evangelizációért felelős? Késlekedhetünk-e tovább, hogy ez a helyére kerüljön?

Nem vesztegethetjük az időt, az egyháznak erőteljesen evangéliumivá kell válnia. Az Úr maga adott nekünk erre egy világos meghívást A pápák is világosan kifejezték, hogy mi az ő álláspontjuk. Odafigyelünk rájuk? Hajlandók vagyunk megtenni, amit mondanak? Igazán nincs más választásunk. Cselekednünk kell.

Sosem fogjuk meglátni az egyház dinamikus és robbanásszerű feléledését amíg komolyan nem vesszük az evangelizációt.

BOB BEDARD 1987.